

ת"פ 1728/03/14 - תביעות צפת נגד מאיר בנארוש

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 1728-03-14 תביעות צפת נ' בנארוש
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

מאיר בנארוש

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש ביום 2/3/14 כתב אישום, שייחס לו את העבירות הבאות:

תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה על סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

איומים - עבירה על סעיף 192 לחוק העונשין.

ותקיפה סתם - עבירה על סעיף 379 לחוק העונשין הנ"ל.

על פי המפורט בכתב האישום, הגיע הנאשם לבית המדרש האר"י בצפת (להלן: "**בית המדרש**" או "**בית הכנסת**") , ביום 6/4/13, בסמוך לשעה 12.00, בעת שנערך במקום טכס ברית מילה של בני משפחת לוריא.

נטען שהנאשם ריסס במקום גז מדמיע ממיכל שבו החזיק, ובשל מעשיו, החלו הנוכחים במקום, לרבות שני ילדים בני 11 ו-8 שנים להשתעל ולסבול צריבה בעיניים.

על פי כתב האישום, הבחין אדם בשם ח' י' ש' בנאשם מרסס את הגז המדמיע, וניגש אליו על מנת לבדוק את מעשיו. הנאשם הכה את ש' באגרופי ידיו על ראשו, הפילו ארצה והחל להכותו בבעיטות על בטנו וצלעותיו, ותוך כך אף צרח לעברו: "אני ארצח אותך, אני אהרוג אותך".

נטען כי כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלונן ש' רגישות מעל צלעות צד שמאל, וכי הוא נזקק לטיפול רפואי.

2. ביום 18/5/15 טען הנאשם כי מדובר ברדיפה שמנהלת אחריו משטרת צפת, וכפר במיוחס לו. באותה ישיבה מונתה הסנגוריה הציבורית לייצגו.

ביום 24/6/15 כפר הנאשם באמצעות סנגורו דאז, עו"ד מויס, בכתב האישום, שלל את הטענה כי התיז גז מדמיע בבית המדרש כנטען, טען כי אותו מתלונן ש' הסיג גבול לביתו, ושלל את הטענה כי תקף אותו.

ביום 4/5/16 הוצג הסדר טיעון שכלל תיקון של כתב האישום, ואולם הסדר טיעון זה בוטל בו ביום, והחלה שמיעת הראיות.

3. מטעם התביעה העידו שישה מאורחי מסיבת ברית המילה שנערכה ביום האירוע בבית המדרש האר"י, בהם המתלונן ח' י' ש', אביו של התינוק (חתן ברית המילה) אהרון לוריא, והאורחים משה הלפרין ומשה אפרתי. שלושה מילדיו של אהרון לוריא העידו אף הם - הבת אלישבע העידה בבית המשפט, ואילו הודעותיהם של שני ילדים נוספים, בני עשר ושמונה שנים בעת האירוע, הוגשו בהסכמה. בנוסף העיד השוטר איש המז"פ בני דין, אשר ערך מסדר זיהוי תמונות למתלונן ש'. חקירותיו של הנאשם במשטרה הוגשו בהסכמה, וכן תיעוד רפואי של המתלונן.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, וכן אחותו וגיסו, אשר העידו כי היו עדים לאירוע.

4. לאחר ששמעתי את עדויותיהם של עדי התביעה ושל עדי ההגנה, עיינתי במוצגים שהוגשו, וכן בסיכומי הצדדים - מצאתי כי המאשימה הוכיחה למעלה מכל ספק את אשמתו של הנאשם בכל רכיב ובכל עבירה על פי המיוחס לו בכתב האישום. כפי שיפורט, שוכנעתי כי אכן הנאשם הגיע לבית המדרש בעת מסיבת הברית, וכי התיז חומר כלשהו, שגרם לתגובת דמע ולתגובות גופניות אחרות לנוכחים. החומר האמור מעולם לא נתפס, וממילא לא נבדק, ולכן מצאתי כי המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת הטענה כי מדובר בגז מדמיע, כפי שנטען בכתב האישום. יחד עם זאת, על אף היעדר ההוכחה כי החומר שהותז הנו גז מדמיע דווקא, ולמרות שמהותו של אותו חומר איננה ברורה, שוכנעתי כי די בקביעה הברורה שהנאשם התיז חומר מזיק ומדמיע, כדי להרשיעו בעבירת תקיפה. קביעה זו תשמש כרקע נסיבתי להמשך, שכן שוכנעתי ללא ספק, כי בהמשך הנאשם תקף את המתלונן ש', בעת שהשני בא מיד אחר כך, לברר מול הנאשם את פשר מעשיו המזיקים, הנאשם אף גרם לש' לחבלה, כפי שהדבר יוחס לו בכתב האישום.

5. אנמק להלן את נימוקי קביעותי:

ראשית אציין, כנקודה עובדתית שאיננה מופיעה בכתב האישום, ואולם היא מוסכמת על הצדדים ורלוונטית לבירור הטענות, כי בית הוריו של הנאשם נמצא בעיר העתיקה בצפת, במרחק מטרים ספורים ובודדים מבית הכנסת האר"י, וכן מבית המדרש הצמוד אליו, שם נערכה מסיבת ברית המילה של משפחת לוריא ביום האירוע.

הנאשם התייחס לבית הוריו כאל ביתו שלו (יתכן שהתגורר במקום באותה תקופה), ולפיכך אכנה אף אני את הבית כ"ביתו" של הנאשם או כאל "בית הוריו".

6. בהמשך, אתייחס ליריבות ששררה בין הנאשם לרשויות בית הכנסת הסמוך, שכן מצאתי כי יריבות זו מהווה רקע אפשרי לאירוע החריג, שבו הנאשם הגיע באותה שבת והתיז חומר בקרב חוגגים במסיבת ברית מילה בבית הכנסת.

7. מצאתי את עדויותיהם של עדי התביעה ככנות וכאוטנטיות. בין כלל העדים עברה כחוט השני התרשמותם הקשה מהאירוע המטלטל שבעטיו הופרעה מסיבת ברית המילה בבית המדרש, לאחר שנוכחים במקום, בעיקר ילדים, התלוננו על צריבה בעיניים ועל תחושות נוספות. ניכר כי אורחי האירוע פעלו כפי שפעלו, ועל כך ארחיב מיד, כתגובה לאמונה כנה כי מאן דהו הגיע למקום, והתיז גז מדמיע לעבר החוגגים. ההתרשמות הכנה מתגובתם האוטנטית של העדים שוללת את האפשרות לקבל את גרסת הנאשם כי מדובר ברדיפה כלשהי, שרודפים אותו גורמים שונים - טענה אשר עליה חזר שוב ושוב, ועל כך ארחיב. בנוסף לכך ששוכנעתי כי אכן התרחש אירוע שבו אדם התיז חומר מדמיע כנטען, **מצאתי כי הוכח בוודאות, כי אותו אדם אכן היה הנאשם, ולא אחר**, וכי לא רק שאין בפנינו עלילה נגד הנאשם, אלא שאף לא מדובר בטעות, שבמהלכה הואשם הנאשם על לא עוול בכפו. לפיכך - דחיתי את טענת הנאשם שבה טען כי הופתע בביתו, והותקף, וכי הוא עצמו לא תקף איש.

8. מסקנתי מבוססת מצירוף עדויותיהם של אורחי ברית המילה שהיו, איש איש מזווית הראיה שלו, עדי ראייה לאירוע. כפי שיובהר להלן - אף על פי שרוב רובם של העדים לא הכירו את הנאשם היטב, או לא הכירוהו כלל, ואף לא זיהו אותו באמצעי זיהוי וודאי - צירוף העדויות מוביל אל הנאשם בוודאות - שכן **קיים רצף ראייה**, או ראייה חוזרת קרובה מאד, אצל חלק מהעדים, בין אותה דמות אשר נכחה עם חומר חשוד בבית הכנסת, לבין האדם אשר הכה את ש' בפתח הבית הקרוב לבית הכנסת, שהנו, ללא כל מחלוקת, בית הוריו של הנאשם.

9. הנאשם איננו מכחיש את העימות שהתרחש בינו לבין ש' בפתח בית הוריו (אם כי הוא מכחיש את פרטיו של אותו עימות), ולכן המסקנה הברורה הנה כי איש מעדי התביעה לא טעה במסקנתו כי אותו אדם, המתגורר בבית הסמוך, אשר התעמת עם ש' והכה אותו, הוא אותו איש אשר זמן קצר קודם לכן נראה בבית הכנסת בנסיבות חשודות, מיד לפני שנשמעו תלונות על דמעות וקשיי נשימה.

10. המתלונן, ח' י' ש', העיד ביום 28/2/17, לאחר שלא נענה לזימונים, ולא התייצב לעדות במספר מועדים. אף הוצא נגד זה צו הבאה עד שלבסוף התייצב. ש' ביקש להקדים לעדותו אמירה, כי פחד להגיע ולהעיד (עמ' 32, ש' 15). יחד עם זאת, מסר כי קיים עדיין מתח, וכי יש "וונדליזם".

ש' העיד כי בעת מסיבת הברית, הוא עמד ליד בעל האירוע, לוריא, ולפתע הבחין בנאשם, שנעמד בפתח בית

הכנסת, **כשבידו בקבוק ביד "כמו מתו של ממתק ילדים"**. לטענתו של ש', לא הכיר את הנאשם אז, שאל לזהותו את לוריא, ולוריא אמר לו כי זה השכן.

עד מהרה מצא ש' את הנוכחים במקום משתעלים, בוכים וצועקים, וראה כי הנאשם ברח הביתה. ש' לא העיד שראה את הנאשם מתיז מהבקבוק, ואף הבהיר בחקירתו הנגדית כי לא ראה את ההתזה עצמה (עמ' 40, ש' 5).

לדברי ש', הוא ממש רדף אחרי הנאשם אל בית הוריו הסמוך, אלא ששם הוא הותקף על ידי הנאשם ש"הפליא בו את מכותיו" (עמ' 33 ש' 28, עמ' 40 ש' 12), לדברי ש' הנאשם תקף אותו בתגובה לכך שש' אמר לו שיתבייש על מעשהו.

ש' תיאר כי הנאשם הלם בו באגרופים, ובעט בצלעותיו, ולא חדל עד אשר אחרים הפרידו את הנאשם ממנו. ש' שלל את הטענה שהוטחה בו כי הוא תקף את הנאשם בבית הוריו, ולא להיפך.

ש' העיד כי בעקבות תקיפתו בידי הנאשם, לא הרגיש טוב, כי נזקק לטיפול רפואי, וכי ביום האירוע ספג מכה חזקה בצלעות ואף הקיא דם (עמ' 34, ש' 1). תעודה רפואית לגבי תלונותיו הוגשה בהסכמה וסומנה ת/4.

11. חוקר המז"פ בני דיין ערך לי' ש' **מסדר זיהוי תמונות**, שהוגש וסומן **ת/5**. מסדר הזיהוי נערך ביום 18/4/13, מעל עשרה ימים אחרי האירוע. במסדר הזיהוי הוצגו לש' שמונה צילומים, אשר צילומם של הנאשם ביניהם, מסומן 2. ש' אמר לעורך המסדר כי **איננו מזהה אף אחד, וכי האיש שאותו ראה הוא "יותר שחום" ואם הוא צריך לזהות על פי הפרצוף - זה מספר שלוש**.

ש' הצביע לפיכך, בחוסר ביטחון, על צילום מס' 3 (בעוד שצילומם של הנאשם היה מסומן בספרה 2)

12. אלא שלאחר סיום מסדר התמונות, פנה ש' לשוטר בני דיין, ווידא אם הספרה המצביעה על הצילום מופיעה מימינו של כל צילום או משמאלו, וכשדיין הסביר לעד ש' כי הספרה מופיעה מצד שמאל, הסביר ש' כי טעה, וכי **התכוון לצילום המסומן בספרה 2**.

מצאתי כי התבוננות בלוח הצילומים אכן מביאה למסקנה כי סימון הספרות ליד התמונות הנו סימון מטעה, וכי ניתן בנקל לטעות ולחשוב כי הספרה השייכת לתמונתו של הנאשם הנה הספרה 3, ולא הספרה 2. אני סבורה שש' אכן טעה טעות כנה, בשל סימון לא מוצלח ומטעה, וכי הוא תיקן טעות זו עד מהרה. אני קובעת שש' אכן זיהה את הנאשם, כאותו אדם שתקף אותו, ואולם מדובר בזיהוי מהוסס ובלתי וודאי.

13. זיהויו של הנאשם על ידי ש' במסדר התמונות, אילו היה מופיע כראייה מפלילה יחידה לשאלת זיהויו של הנאשם, לא היה מספק, אף לא קרוב לכך. ואולם בענייננו, שאלת הזיהוי איננה השאלה המרכזית לעניין עבירת התקיפה. כזכור - הנאשם קושר עצמו לעימות עם ש', בפתח בית הוריו, ורק מכחיש שתקף אותו, וטוען שש' היה מי שתקף. הנאשם מכחיש שהיה זה הוא שהיה קודם בבית הכנסת והתיז שם חומר מזיק או גז מדמיע. **זיהויו הכפול של הנאשם על ידי ש', מבוסס על רצף של קשר עין,**

או לכל הפחות על ראייה חוזרת תוך זמן קצר, שכן ש' ראה את הנאשם בבית הכנסת, ראה אותו בורח משם לבית הוריו הסמוך, וראה אותו מיד אחר כך בפתח הבית, כשהנאשם תקף אותו.

14. אני סבורה כי דווקא עוצמת הזיהוי הנמוכה מחזקת במידה מסוימת את אמינות גרסתו של ש'. הנאשם טען בעדותו כי אותו ש' רודף אותו, על רקע תקריות שונות שהתרחשו עוד בטרם כתב האישום, ולכן טענת הנאשם הייתה כי ש' מעליל עליו עדות שקר (ראה גרסת הנאשם בעמ' 59, ש' 14). מצאתי כי דווקא הזיהוי המהוסס במסדר הזיהוי, שולל את הטענה כי ש' פעל בסמוך לאחר האירוע להפליל את הנאשם על רקע יריבות - שכן אילו הייתה אכן שוררת בין השניים אז יריבות, מן הסתם היה ש' מזהה ללא קושי את יריבו, ומסבך אותו. הזיהוי הנמוך בעוצמתו, שבו ש' אמר בגילוי לב כי אינו מזהה בוודאות את הנאשם - מחזק את גרסת ש'. על פי גרסתו של ש', הוא ראה בבית הכנסת אדם שלא מוכר לו, בסיטואציה חשודה, עם בקבוק מוזר בידו, ומיד אחר כך רדף אחר אותו אדם לפתח הבית שאליו אותו איש ברח. את אותו אדם, שתקף אותו בפתח הבית, זיהה ש' באופן מהוסס ביותר. נלמדת מידה לא מבוטלת של כנות מצד ש', ועדותו אינה ניכרת במגמתיות, בוודאי שלא בסימנים להפללת שווא או עלילה.

15. מצאתי את עדותו של ש' כעדות אמינה, בלתי מתלהמת, וככזו הניתנת שלא מרצון מלא. העד העיד כי סירב לעימות או למסדר חי בשל חשש מהנאשם, ודבריו עוררו אמון (עמ' 38, ש' 3). מצאתי כי העדות חפה מניסיון להתנכל ולהזיק לנאשם, כפי שטען הנאשם לגביה. ש' הבהיר כי טרם האירוע המדובר לא הכיר את הנאשם ומעולם לא רב עמו, וכי לא היה כל משקע אישי בינו לבין הנאשם אז ובהווה (עמ' 34, ש' 21).

העד לא הגזים, אף שיכול היה להעצים את השלילה שבמעשי הנאשם. לדוגמא, הבהיר שלא ראה את הנאשם בפועל מתיז חומר, אלא רק ציין כי הנאשם עורר חשד בהחזיקו בקבוק משונה.

מצאתי את עדותו של ש' רצופה בסימני אמת.

עדות זו מתחזקת חיזוק משמעותי ונוסף בעדותם של עדי התביעה האחרים.

16. עד התביעה מר אהרון לוריא העיד כי ביום האירוע חגג אירוע ברית לבנו בבית הכנסת האר"י בעיר העתיקה בצפת. העד מסר כי בהיותו חדש בצפת, הסתייע בחברו י' ש' לארגון מסיבת הברית. בשלב מסוים, כך העיד לוריא, ראה אדם, "יהודי" שעומד במקום ממשש משהו בכיס ובורח (עמ' 10, ש' 20). לוריא העיד כי הדבר נראה לו מוזר, וכי הוא שאל את ש' מי הוא אותו איש, אך ש' לא אמר כי הוא מכיר את הזר (נתתי דעתי להבדל קל בגרסאותיהם של לוריא וש' לגבי זהותו של הנאשם ואתייחס לכך בהמשך). תוך זמן קצר, כך לוריא, נכנס למקום אחד מבניו, ילד בן 6-7, שצרח "יש לי נחש בעיניים". לוריא העיד כי הנוכחים חשו ריח חריף ופתחו את החלונות, וכי הוא חש חוסר אונים, אף חשש לתינוקו, וולד בן יומו, אשר מאוחר יותר נלקח לבדיקה רפואית מחשש שניזוק מהחומר החשוד כגז שמהותו לא התבררה (עמ' 14, ש' 27).

17. עדותו של לוריא, באשר להפצתו של אותו חומר מזיק, הבהלה שאחזה בנוכחים, הנזק שנגרם והתסמונות הגופניות, מתחזקת בראיות רבות, ביניהן עדותה של בתו של לוריא **אלישבע**, שרצה להביא חלב לילדים המתלוננים על צריבה בעיניים (עמ' 17, ש' 23), עדותו של **משה אפרתי**, שהרגיש "משהו צורב", בהתאם לתלונות נוכחים וילדים באירוע (עמ' 56, ש' 23), **משה אלפרין**, אשר העיד כי באמצע סעודת הברית החלו צעקות ובכיות של ילדים (עמ' 20, ש' 15), וכן ילדיו הקטנים של לוריא, **אלעזר**, כבן 8 מסר שהרגיש "זבובים בעיניים" וטופל בחלב נגד הכאבים (ת/1, ש' 7), **ורחל** בת ה-10, שחשה צריבה וכאב בעיניים, וראתה את אחיה אלעזר סובל גם (ת/2, ש' 6).

עדויותיהם של העדים הצטרפו לתמונה אוטנטית ואמינה ביותר, לגבי אירוע מטלטל שקטע באחת את סעודת ברית המילה, בשל שאיפת חומר החשוד כגז, שהשפיע על הנוכחים והביא לתסמונות פיזיות מובהקות.

18. אהרון לוריא הותיר בעדותו רושם אמין ביותר. מחד, העיד בכנות ואף בהתרגשות על סעודת הברית שנקטעה, מנגד, לא הותיר רושם של מי שמחפש נקם, או של אדם שבא בחשבון עם הנאשם בשל אותו אירוע, קשה ככל שיהיה. ההיפך הוא הנכון, לוריא, אדם דתי, בחר מיוזמתו להצהיר כי מבחינתו איננו כועס עוד על הנאשם, והודיע כי הוא מוחל לו על המעשה, בעת העדות, כשהילד שברית המילה שלו נחגגה, הוא כבר "בחור גדול בן שלוש". (עמ' 12, ש' 13).

19. הרושם החיובי שהותיר לוריא חל לא רק על אותו חלק בעדותו הנוגע להתזת הגז על ידי אותו אלמוני שאיננו מוכר לו, אלא גם על הדברים שמסר לגבי מה שראה בהמשך, וכן על **זיהויו של הנאשם**, כמי שהתז את החומר, ומאוחר יותר הכה את ש' מול עיניו של לוריא.

בעדותו בבית המשפט, העיד לוריא כבר בהזדמנות הראשונה **כי מי שעמד באופן שעורר את חשדו בבית הכנסת, כשהוא מחזיק דבר מה בכיס, היה הנאשם:**

"ראיתי יהודי, **את מר בנארוש** שלא הכרתי אותו, אני לא מכיר, אני חדש, סה"כ כמה חודשים בעיר הייתי. אני בסביבות 8 חודשים הייתי בעיר אז. הסתכלנו עליו, ראיתי אותו ממשש (העד מדגים) משהו בכיס ומיד בורח. זה היה נראה לי מוזר, מטבע הדברים שאני בן אדם שמשתדל להגיד שלום לכולם, אני בן אדם נחמד, **הבן אדם ברח לי**, שאלתי את י' ש' שהוא תושב המקום אם הוא מכיר אותו, אם הוא אחד האורחים, תיירים בעיר, הוא לא אמר שהוא מכיר אותו, שכנים אולי". (עמ' 10, ש' 19) (הדגשות שלי רש"כ)

בהמשך העיד לוריא כי הנוכחים נפגעו מהחומר, החלה המולה, הוא חיפש את ש', ובשלב הבא ראה אותו מול הבית של הנאשם מותקף על ידו:

"אני רואה את י' מול הבית של הנאשם, אני רואה את הנאשם חונק אותו, י' היה אחרי זה על הרצפה, היו שם מכות רצח, מבחינתי זה היו מכות אימות שבנארוש מכה את י', ראיתי בוקסים בראש, יוסי היה

שרוע על הרצפה. " (עמ' 10, ש' 29).

לוריא אף שמע את הנאשם מאיים על ש' וקורא לעברו "אני אהרוג אותך אני ארצח אותך" (עמ' 11, ש' 14).

20. לוריא נשאל על ידי הסנגור לגבי זיהוי של הנאשם, ואישר שוב כי לא הכיר את הנאשם קודם לאירוע, אבל מאוחר יותר הבין ששמו בנארוש:

ש: כמו שאז לא הכרת את הנאשם, גם היום אתה לא מכיר אותו. נכון?

ת: היום אני יותר מכיר אותו, לא ברמה האישית, אבל היום אני מכיר אותו מאז המקרה המצער שהיה לי. באותה שבת ובאותו מעמד ביררתי מי זה מה זה, ואנשים אמרו לי מי זה, שסובלים ממנו מהצקות.

ש: הציעו לך לעשות מסדר זיהוי במשטרה?

ת: אני לא זוכר, אבל כמדומני לא. בפנים אני וודאי מכיר. הוא נתפס לי בפנים, התמונה שלו נמצאת אצלי בראש. " (עמ' 12, ש' 22).

ובהמשך:

ש: אתה עושה את הזיהוי היום, כי אתה רואה את הנאשם באולם בית המשפט. נכון?

ת: לא. אני לא מבין את השאלה, אני מכיר אותו, אני יודע מי זה.

ש: היום אתה מכיר אותו, אז לא הכרת אותו. מתי ראית אותו פעם ראשונה?

ת: כשראיתי אותו על המדרגות בבית הכנסת, סימנתי לו לשלום והוא ברח.

ש: אתה רוצה להגיד היום שהבחור שראית הוא הנאשם. נכון?

ת: נכון.

ש: כשאתה עושה את הזיהוי היום אחרי 3 שנים מתוך איזה אמונה שלך שבאמת התמונה שלו נטמעה בזכרון שלך. נכון?

ת: לא מתוך אמונה, אלא מידיעה. אני ראיתי מה הוא עושה, נהייתה לי טראומה מזה

שראיתי אותו נותן מכות לבן אדם. (עמ' 13, ש' 4)

כאמור, התרשמתי כי העד לוריא לא פעל מזדון, אף לא שש להעיד נגד הנאשם או להפלילו. אין למעשה מחלוקת על כך, שלוריא ראה את העימות שהתרחש בין הנאשם לש' בפתח בית הוריו של הנאשם בעיר העתיקה, שכן, כאמור, הנאשם עצמו ועדיו מאשרים את עצם התקיימותו של אותו עימות. בנוסף, התרשמתי כי זיהוי של הנאשם על ידי לוריא, כאותו אדם אשר הסתובב באופן חשוד בבית הכנסת, הנו זיהוי שיש לו משקל מפליל ממשי. לוריא **הכיר את הנאשם אחר האירוע**, וראה אותו מספר פעמים בצפת. לוריא הצביע על הנאשם בבית המשפט והעיד בביטחון כי הוא האיש שאותו ראה. ויותר מכך - לוריא ראה את הנאשם ביום האירוע, מכה את ש' **מספר דקות אחר שראה את אותו אדם חשוד בבית הכנסת**, וקבע כי מדובר באותו אדם.

21. יש כמובן לנהוג משנה זהירות ולבדוק היטב שמא נתפס לוריא, שהנו עד אמין, שמצאתי כי איננו משקר, לכלל טעות, ונסחף אחרי אחרים (ש' ועוד) בקביעה שמדובר באותו אדם.

מצאתי כי אילו עמדה עדותו של לוריא לבדה בחזית ההוכחה, יתכן והיה נותר ספק בשאלה אם האדם שהיה בבית הכנסת הנו אותו אדם שהכה את ש' מיד אחר כך, ואולם לנוכח הצטברותן של הראיות יחדיו - מתחזקת גם עדותו של לוריא, ותרומתה להרשעה הנה משמעותית.

22. גם עד התביעה **משה הלפרין** העיד לגבי אירועי מסיבת הברית. עד זה לא מסר כי ראה אדם חשוד שהתיז דבר מה, אלא רק העיד (כאמור) כי ניכר בילדים ובאורחים ששאפו חומר מזיק ומדמיע. הלפרין העיד כי בהמשך ראה את ש' דופק על הדלת של בית הורי הנאשם, ומתעמת איתו מדוע התיז גז מדמיע:

"ואז שמעתי את ש' דופק בדלת של בנארוש בחוזקה וצועק "מה השפרצת זה גז מדמיע" ואז הוא יצא אליו, הנאשם, לא יודע את שמו, הוא יצא מהבית והוא אומר "מי צעק כאן", ואז הנאשם התחיל פשוט להרביץ לו בפנים חבטות בפנים בצוואר בכתפיים תוך כדי צעקות. את ש' ראיתי שומר על עצמו, אני הייתי מוכן לבוא לעזור ולהפריד, אבל ראיתי שש' לא רוצה שהעסק התפתח יותר מדי, ראיתי שהוא עם ידיים שלובות מאחורה כדי לא להרביץ, עד שיצא בן אדם מבוגר מהבית ומשך אותו אחורה ואמר לנאשם "כנס מיד הביתה", אז הוא הלך אחורה, אבל עדיין היה בעמדת זינוק כמו לקרב מגע, זהו, זה עיקר הדברים שאני זוכר, היו שם הרבה חילופי צעקות ושם זה הסתיים, חזרתי לסעודה אח"כ." (עמ' 20, ש' 19).

הלפרין אף שמע איומים, ואישר את דבריו במשטרה, לפיהם שמע את הנאשם מאיים שיהרוג את ש' (עמ' 21, ש' 25).

23. לגבי השאלה אם אותו אדם שהכה את ש' הנו אכן הנאשם, העיד הלפרין כך:

ש": אתה למעשה מזהה היום את הנאשם לא מתוך זכרון שמוטבע אצלך מלפני שלוש שנים, אלא כי אתה רואה אותו פה.

ת: בזכרוני אני רואה את הפנים שלו בראש. היום שהוא נכנס לבית המשפט, מיד זיהיתי שזה הוא, לפני שמישהו אמר משהו."

24. זיהויו של הנאשם על ידי לוריא והלפרין, הנו זיהוי בבית המשפט, אם כי כאמור, זיהוי זה איננו עומד לבדו, שכן הנאשם קושר עצמו במפורש לעימות עם ש' על סף בית הוריו.

זיהוי בבית המשפט הנו זיהוי אשר משקלו איננו רב, כשהוא עומד לבדו. יחד עם זאת, אין לומר שמשקלו של זיהוי מאוחר בבית המשפט הנו זיהוי אפסי, אשר אין לו כל משקל ראייתי.

ראה לעניין זה את דברי בית המשפט העליון בע"פ 5390/96, **עודה אבו מדיעם נ' מ"י** (עמ' 36, פסקה ו'):

בית-משפט קמא ציין את התרשמותו מהביטחון שבו זיהתה המתלוננת את המערער בעת עדותה בבית-המשפט. לא נעלם מעיני בית-המשפט כי בדרך-כלל, בלשונו שלו: "משקלו של זיהוי בבית המשפט הוא אפסי", אולם הוא התרשם כי עניינו של המערער שונה הוא, בהתחשב בכך שהייתה זו הפעם הראשונה שהמתלוננת ראתה את המערער לאחר האירוע. כן התרשם בית-המשפט מהאופן שבו העידה המתלוננת, וראה את העדות בעניין הזיהוי באולם בית-המשפט כחלק מעדותה הבוטחת והשקטה.

אכן, יש לייחס משקל מועט לזיהויו של אדם שעה שהוא כבר הואשם בביצוע עבירה והוא "מסומן" על ספסל הנאשמים, והדברים ידועים מקדמת דנא (ע"פ 107/51 סמדרסמן נ' היועץ המשפטי [5], בעמ' 275). עם זאת, אין לומר כי זיהוי כזה יהיה בהכרח משולל כל ערך ראייתי. בנסיבות מסוימות ויוצאות-דופן, ניתן להתרשם מזיהוי בבית-המשפט כחלק מעדות רצופה, כשהעדות היא מהימנה והעד גם יודע להסביר את סיבות ביטחונו בזיהוי (ע"פ 315/74 שילון נ' מדינת ישראל [6], בעמ' 215; ע"פ 2653/98 הנ"ל [3]).

בעניין שלפנינו ראה בית-המשפט לתת אמון בזיהוי כאמור, כחלק מעדותה של המתלוננת אשר הייתה זהירה. המתלוננת לא ניסתה לייפות בעדותה דברים שלא הייתה בטוחה בהם, אף אם יכלו לסייע לגירסתה, ובית-המשפט התרשם כי לא ניסתה לטפול אשמת שווא.

(הדגשות שלי רש"כ)

ברוח הדברים שבפסיקתו של ביהמ"ש העליון - התרשמתי לטובה מעדויותיהם של לוריא והלפרין, לא רק בתיאורם את האלימות שנקט הנאשם כלפי ש', כשתקף אותו על סף דלת בית הוריו, כשש' הגיע להתעמת עמו בשל התזת החומר, אלא גם לגבי זיהויו על ידם בבית המשפט. שוכנעתי בבטחונם המלא של העידים, תושבי צפת, כי הנאשם שמולם, הוא ולא אחר, הנו האיש שביצע את העבירות ביום האירוע לעיניהם.

25. באשר ליסודות התקיפה, שתקף הנאשם את ש' - יש חיזוק גם בעדותה של הנערה אלישבע, שהעידה לגבי האלימות שנקט אותו אדם שגר בבית הקרוב לבית הכנסת כלפי ש', ומסרה כי אנשים מהאירוע הלכו לברר לגבי החומר המדמיע, וכי האדם מהבית התחיל להכות את ש', "**נתן לו סטירה, ו"הוריד לו את הראש לרצפה"** וזאת עוד בטרם החלה השיחה (עמ' 17, ש' 30).

26. לא נעלמו מעיני סתירות, שנפלו בין תיאוריהם השונים של העדים. כך לדוגמא, שמתי לבי כי ש' העיד שלא ידע מי הוא אותו אדם עם הבקבוק החשוד, ושאל על כך את לוריא, ולעומתו לוריא העיד אף הוא כי לא ידע מי האיש, ושאל על כך את ש'. לא ראיתי בסתירה זו משמעות, שכן עיקר הגרסה המשותפת של שני העדים כי איש מהם לא ידע, בעת הנוכחות המשותפת בסעודת הברית, מי הוא אותו אדם שנוכחותו חשודה על שניהם. ממילא תוך זמן קצר התעמת ש' עם הנאשם בסף בית הוריו, ועל כך הרי אין מחלוקת.

סתירות נוספות מצאתי בתיאור מעשה התקיפה. לוריא תיאר כי הנאשם הצמיד את ש' לקיר, והפילו ארצה, ואילו האחרים לא תיארו תיאור זה, אלא מסרו תיאורי תקיפה אחרים, שסתרו זה את זה, לרבות בעניין השלכתו של ש', על ידי הנאשם לארץ, והכאתו הנמרצת. כל התיאורים מבססים תקיפה ממשית וחד צדדית של ש' על ידי הנאשם, ומצאתי כי הסתירות אינן מהותיות, והנן פרי של מקום שונה בו עמד כל עד ועד, וכן תוצאה של התרשמות סובייקטיבית מאירוע קצר, במעמד מרגש ומפתיע. מצאתי, לדוגמא, כי לוריא היה נרגש ומבוהל במיוחד, בצל אירועים בלתי צפויים בשמחת משפחתו, ולכן יתכן כי התרשם בהגזמה מיסודות התקיפה. ואולם איני מוצאת בסתירות כדי החלשת מהימנות עדי הראיה, שמצאתיהם מהימנים.

27. עניין נוסף המחזק את גרסאות עדי התביעה הנו **המניע** למעשיו של הנאשם, המסביר את הטענה כי הגיע לאותה מסיבת ברית, והתזז לעבר אורחיה חומר מדמיע. מניע זה נלמד דווקא, בין היתר, מדברי הנאשם עצמו, שהעיד על יחסים עכורים עם קהל, או עם חלק מהקהל, בבית הכנסת הסמוך לבית הוריו.

גם מעדותו של בעל השמחה לוריא עלה כי בערב יום שישי, יום קודם למסיבת הברית, היתה במקום תקרית עם הנאשם ומשפחתו:

"ש': היום אתה בטוח שזה מה שהיה."

ת: כן. אני רוצה לציין, שהברית היתה בשבת בבוקר, בליל שבת מקובל לעשות מסיבה לחברים הקרובים שיצליח בברית, בליל שבת הגיעה המשפחה של בנארוש וצעקה שנהיה בשקט, אני התנצלתי בפני האישה שהגיעה על הרעש, היה שם אי נעימות בינה לבין הילדים שהיא צעקה כל הזמן על הילדים "שקט שקט" לילה קודם, ערב הברית." (עמ' 15, ש' 11).

28. מגרסת הנאשם עלתה תמונה, לפיה קיימת יריבות ממושכת וארוכת שנים, מאז שנות ילדותו, בין בית

הכנסת לבין בני ביתו המצוי בסמוך, בין היתר בשל כך שהוא ומשפחתו הציבו בפתח ביתם קופת צדקה, אשר עלולה להיראות כאילו היא שייכת לבית הכנסת. הנאשם ציין כי מטעם בית הכנסת התנגדו להעמדת אותה קופת צדקה, והאשים את אנשי בית הכנסת בצרות עין (ראה דבריו של הנאשם בתשובה לשאלתי בעמ' 63, ש' 23).

עניינה של אותה קופת צדקה עלה, בתשובה לשאלת בית המשפט, גם בעדותו של ש':

"עונה לשאלות בית המשפט:

ש. מה להשקפתך הרקע לכל הסיפור הזה? למה לדעתך הנאשם יכנס וישפריץ גז בבית הכנסת?

ת. הנאשם גר בצומת היא מאוד מרכזית, ומתנכל לשלושה בתי כנסת. יש לו קופת צדקה שהוא הוציא אותה מתוך הבית שלו. שמו מודעה שהקופה על הקיר היא לא של בית הכנסת, הלך ועקר את לוח המודעות באמצע היום. על מה? הוא עובר ליד מראה של רכב, ומוריד אותה. אני לא מחפש את העונש שלו, הוא בן אדם עם משפחה עם הורים וילדים, הוונדליזם הזה לא יכול להימשך. הרקע ליריבות היא ההפרעה של הפעילות של בתי הכנסת לביתו. זה אזור מאוד מתויר בעיר העתיקה בצפת. (עמ' 44, ש' 7).

ואכן, הנאשם, בנקודות רבות בעדותו, הביע טינה וטרפוניה כלפי בית הכנסת, ובגישתו החשיד עצמו בדבר קיומו של מניע להגיע ולהזיק לנוכחים, כנטען על ידי העדים שנמצאו אמינים, בהתזת גז או בחומר דומה.

29. יצוין כי עדויותיהם של העדים אפרתי, ועד נוסף ששמו דב קפלן, היו עדות מצומצמות, שכן עדים אלה לא ראו את עיקרי הדברים.

30. הגעתי לכלל מסקנה כי גרסאותיהם של עדי התביעה - ש', לוריא וילדיו, הלפרין ואפרתי, יצרו רצף עובדתי שהוכיח כי הנאשם תקף את ש' על סף דלת בית הוריו, וזאת כשש' הגיע למקום מיד אחרי שהנאשם ברח מבית הכנסת ששם התיז גז או חומר מדמיע. המאשימה הצליחה, איפוא, להוכיח את כל הנטען בכתב האישום.

31. הנאשם ועדיו כשלו מלהחליש או לסתור את רמת ההוכחה. ההיפך הוא הנכון - גרסאותיו של הנאשם ועדיו נמצאו על ידי בלתי אמינות, ובכך התחזקה מידת ההוכחה עוד יותר.

ראשית, בלטה, כאמור, בגרסת הנאשם נימה של קורנות, בתיאוריה לגבי קונספירציה שנקטו אחרים נגדו.

הנאשם הרבה מלל על כך שמתנכלים לו במשטרת צפת, ואף ציין שמות של שוטרים שונים, אשר פועלים נגדו, לדבריו, תקופה ממושכת, גם בהקשר לפרשת גירושיו הקשה, לדבריו, שעבר מאשתו הקודמת.

חלק ניכר מתוכן דבריו של הנאשם, נמצא על פניו כבלתי רלוונטי לאירוע המצומצם שבכתב האישום. חלק אחר, כאמור, ביסס את החשד כי לנאשם היה מניע לפעול נגד בית הכנסת האר"י ואורחיו.

32. לגבי המתלונן ש', הנאשם טען כי מדובר באדם שהעליל עליו עקב סכסוך קודם, וכי מדובר באדם המנסה "להשתלט על העיר העתיקה". במקום אחר טען כי ש' משמש "ידם הארוכה" של גורמים שונים, גורמי משטרה, ואויבים הנוטרים לו, כדי להזיק לו. הדברים נמצאו כנטולי הגיון, וככאלה הנוגדים את הרושם החיובי שלגביו התייחסתי, שהותיר ש', כאדם מתון ואף מבוהל. יצוין כי בשלב מסוים ציין בא כוחו של הנאשם עו"ד שומרון, אשר החליף את עורך דינו הקודם, כי ברצונו לקבל את גליון התלונות הקודמות של ש', וכי הוא שוקל לזמן עד זה לחקירה משלימה נוספת, ואולם, לאחר שהתובע הודיע כי ש' מעולם לא התלונן נגד הנאשם למשטרה טרם אירוע כתב האישום, חזר בו הסנגור מכוונתו, ועדותו החוזרת של ש' לא התבקשה (עמ' 53 ש' 15, ובהמשך עמ' 78 ש' 28).

33. ככל שמדובר באירוע כתב האישום - הנאשם שלל את הטענה כי תקף את ש', וזאת בהמשך לכך ששלל כי באותו יום שבת נכנס לבית הכנסת, או התיז שם גז. הנאשם טען כי באותה שבת התפלל בבית כנסת אחר, אבואב (עמ' 59, ש' 30), וכי ישב בבית הוריו עם בני משפחתו, עד ששמע דפיקות עזות על השער. לדבריו, הדפיקות נעשו על ידי ש' שהגיע למקום "מעורפל" "עם ריח" ו"סהרורי" (עמ' 60, ש' 10).

הנאשם טען כי ש' ניסה לתקוף אותו, וכי הוא, הנאשם, רק בלם את התקיפה והוציא את ש' מהדלת.

הנאשם הרחיק עצמו מהטענה כי התיז גז בבית הכנסת, ולא טען שש' האשים אותו בכך, בניגוד לטענת ש' והעדים כי ש' התעמת עם הנאשם לגבי התזת הגז. לדבריו של הנאשם, ש' פנה אליו בעניין שונה לחלוטין:

"הוא קילל אמר שילך למשטרה, אמר "הטרור שלך לא יימשך פה, אתה לא תנהל את המניין, לא תבנה, את קופת הצדקה שלך אנחנו נוריד". אמרתי לו "עכשיו שאתה בחוץ דבר מכאן ועד יפן, אין לי איתך עסק, שלום" העניין הסתיים." (עמ' 60, ש' 30).

אני סבורה כי הימנעותו של הנאשם מלציין כי ש' האשים אותו בכך שהתיז גז בבית הכנסת, מהווה הרחקה עצמית מחשידה. עניין זה תורם לקביעה הנחרצת כי עדי התביעה לא טעו בסברתם כי הנאשם הוא זה אשר התיז את הגז וברח לבית הוריו.

34. הנאשם טען, אם כן, כי ש' ניסה לתקוף אותו, בנוסף טען כי ש' הזיק לרכוש:

"האם היה מגע פיזי בינך לבין ש'?"

ת. היה כשהוא בא לתקוף אותי כיוון שהיה באמוק ועצבים והתחיל להשחית אדניות ועצבים ואז היה מגע כי ראיתי בעדיפות ראשונה להוציא אותו מהבית."

גרסתו של הנאשם לא תואמת את גרסתם של עדי ההגנה, אחותו שמחה אהרונוביץ וגיסו אפרים אהרונוביץ.

האחות שמחה (סילביה), טענה, כי אחיה הנאשם **לא יצא לבית הכנסת באותו בוקר** (עמ' 73, ש' 27) וזאת בניגוד לגרסת הנאשם עצמו, אשר אישר כאמור כי יצא והתפלל באותו בוקר בבית הכנסת אבואב. נראה שהאחות, שהייתה כל ליל שבת ובוקרו של יום שבת בבית (עדות בעמ' 74, ש' 3) הרחיקה לכת בניסיונה לעזור לאחיה הנאשם, עד כי העידה שכלל לא יצא מהבית. עדותה בנקודה זו איננה אמינה והסתירה היא סתירה מהותית.

35. בניגוד לנאשם, אשר טען כי ש' רק **ניסה לתקוף אותו** ולא הוסיף תיאורי אלימות קיצוניים לגבי תקיפה מצד ש', העידה אחותו בהגזמה יתרה. העדה תיארה את ש' **שיכור ומזיל ריר מפיו** (עמ' 69, ש' 19), והעידה כי ש' הכה את הנאשם באגרופים ובבעיטות, כי האיש הכה גם את אביה, וכי השמיע איומים ברצח. העדה מסרה כי מאז האירוע היא מצויה בטרומה, וכי גם הילדים שנכחו במקום בכו ונשאבו לבהלה קשה. לא נתתי אמון בעדותה של גב' אהרונוביץ, ומצאתיה מוגזמת, מגמתית ובלתי כנה.

36. בלטה העובדה כי אביו של הנאשם, אשר לטענת אחותו הוכה קשות על ידי ש', לא הגיע להעיד, מבלי שהדבר הוסבר באופן כלשהו. אילו יכול היה לסייע, יש להניח כי ההגנה הייתה מזמנת אותו לעדות, ואולם נראה כי לא כך הוא הדבר. גב' אהרונוביץ נשאלה בחקירתה הנגדית על ידי התובע, לתגובתה על דברי האב במשטרה כי הנאשם ביקש להכות את ש' באגרופים, ותשובתה לא שכנעה.

למרות שאלה זו, נמנעה ההגנה, כאמור, לזמן את האב, והדבר מלמד כי לא היה בגרסת האב כדי לסייע לנאשם.

37. הנאשם ציין בגרסתו שם דמות דומיננטית שנכחה ביום האירוע בבית הוריו, לדבריו היה במקום אדם ששם משפחתו **"שבבו"**. הנאשם העיד כי אותו שבבו ראה איך ש' התפרץ לבית בברוטליות. ואולם אותו שבבו לא הובא כלל לעדות מטעם ההגנה, ולכך משמעות מובנת.

38. הנאשם הותיר רושם שלילי ובלתי אמין, עת הציג עצמו כקורבן, נמנע מלהעיד עניינית והעדיף לנקוט גישה כללית שבה הרחיב על רדיפתו על ידי אחרים ורבים. רושם שלילי זה בלט מול הרושם החיובי של עדי התביעה, שהיו ענייניים והתמקדו במעשה האירוע ובו בלבד.

לסיכום, מצאתי כאמור כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק.

עבירות האישום

39. סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר תקיפה מהי:

"המכהאדם, נוגעבו, דוחפואומפעילעלגופוכוחבדרךאחרת, במישריןאובעקיפין, בלאהסכמתואובהסכמתושהושגהבתרמית - הריזותקיפה; ולעניןזה, הפעלתכוח - לרבותהפעלתחום, אור, חשמל, גאז, ריחאוכלדבראוחומר אחר, אםהפעילוואותמבידשישבהכדי לגרוםנזקאואינוחות. (ההדגשה איננה במקור)

התזת חומר, אשר יש בו לגרום את התחושות שנגרמו לאורחי מסיבת ברית המילה - דמעות בעיניים, צריבה, כאבים וקשיי נשימה, עליהם דווחו עדי התביעה, לרבות ילדים רכים - מהווה תקיפה.

לא מצאתי כל תסריט חלופי, למעט האפשרות שהנאשם התיז חומר מזיק כלשהו, לתוצאות ולתסמונות שנגרמו לילדים, וההגנה, כפי שפורט, נמנעה מלהציע כל אופציה זולת זו המוצעת. אני קובעת איפוא כי הנאשם אכן כנס לבית הכנסת והתיז את הגז המדמיע או חומר הדומה בהשפעתו.

המאשימה לא ייחסה בגין התזת החומר גרימת חבלה של ממש, ולפיכך אסתפק במיוחס וארשיע את הנאשם **בתקיפה סתם על פי סעיף 379 לחוק העונשין.**

תקיפתו של ש' על ידי הנאשם, בעטייה נגרמו למתלונן כאבים בצלעות, מיחושים והקאות, שתועדו בתעודה רפואית, מהווה **תקיפה הגורמת חבלה של ממש, על פי סעיף 380 לחוק העונשין.**

דבריו של הנאשם לש', כי יהרוג אותו, שלגביהם העידו כאמור לעיל הלפרין ולוריא - מהווים **אימים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין.**

סוף דבר הוא כי אני מרשיעה את הנאשם בשלוש העבירות המיוחסות לו.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשע"ח, 11 פברואר 2018, במעמד הנוכחים.